

[Finansministeren.]

faaet til det gennem Kommissionsarbejdet, og under denne Behandling kom det ærede Medlem ogsaa ind paa et Spørgsmaal, hvorom der har været Uenighed i Kommissionen, nemlig Spørgsmaalet om Forhandlingsreglerne for Tjenestemændene. Det er en kendt Sag fra tidligere Tider, at der har været Uenighed i Rigsdagen om Tjenestemændenes Forhandlingsret, og jeg har min Del af Skylden for, at der i 1925 administrativt blev indført visse Regler om Tjenestemænds Forhandlingsret, Regler, som blev ophævet, da det følgende Ministerium kom til. Jeg tror dog ikke, man behøver at komme længere ind paa dette Spørgsmaal her, idet der i Øjeblikket foreligger et Forslag, som har vundet Tilslutning fra alle Sider, ikke saaledes, at man fra alle Sider er lige tilfreds med alt det, der staar i det, men man har i Folketingsudvalget forhandlet sig til Rette derom og har kunnet komme med en enstemmig Indstilling. Den Forandring, der er blevet foretaget med Hensyn til, hvilke Spørgsmaal af teknisk Art der kan forhandles om, maa jeg sige, jeg er ked af. Det var ikke tilfældigt, at jeg i det Forslag, jeg fremsatte, havde ændret de Ord, der stod om Reglerne for Forhandling om tekniske Spørgsmaal, idet jeg havde indsat Ordet „videnskabelig“ i Stedet for den Specifikation, der fandtes i Forvejen, men jeg er klar over, at naar man fra anden Side som Betingelse for at gaa med til Lovforslaget har krævet, at de Regler, der stod her, skulde genindsættes, saa nyttede det ikke paa det Tidspunkt at komme ind paa denne Sag.

Det ærede Medlem omtalte det Krav, der var fremsat i Kommissionsbetænkningen om, at Tjenestemændenes Organisationer ikke maatte anvende deres Penge til partipolitiske Formaal. Jeg skal dertil blot sige, at det forekommer mig altid noget vanskeligt at give sig til at bestemme, hvorledes andre Folk skal anvende deres Penge. Man kan være utilfreds med, hvorledes de anvender dem, men i Almindelighed maa man dog vist holde sig fra det. Resultatet er jo ogsaa blevet, at der ikke findes noget derom i det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem talte ogsaa om det Forslag, som var fremsat i Folketingsudvalget om en anden Fordeling, og det ærede Medlem maatte naturligvis misbillige saadanne Forsøg. Det er der ikke noget at sige til. Enhver har sine Synspunkter paa dette Omraade, og de, der fremsatte det paagældende Forslag til Overvejelse, har da heller ikke villet sprænge den Enighed,

der var opnaaet, men har slaaet sig til Taals med det, der fandtes.

Det ærede Medlem nævnte, at der i dette Forslag bl. a. var Tale om at stryge de nye Ekspeditionssekretærstillinger, der er foreslaaet oprettet, og mente, at dette var meget uheldigt. Jeg skal dertil sige, at der er adskillige, som mener, at den foreslaaede Form for Ekspeditionssekretærstillinger administrativt vil have sine store Ulemper. Det er noget, som man vist ikke har tænkt paa i Kommissionen, da man indførte disse Avancementsstillinger, men som man ikke kan lade ude af Betragtning, naar man skal vurdere, hvilke Ændringer man vil stille Forslag om. Imidlertid foreligger der jo heller ikke paa dette Punkt i Øjeblikket noget Forslag om Ændring, men jeg har ikke villet undlade at gøre denne Bemærkning, og jeg vil gerne tilføje, at jeg selv hører til dem, der mener, at det vil blive meget vanskeligt at administrere disse Avancementsstillinger paa en helt forsvarlig Maade.

Endvidere kom det ærede Medlem ind paa, at der paa Finansloven i Aar var givet en Bevilling til personlige Tillæg til nogle Banenæstformænd, fordi man havde berøvet dem Avancementsmuligheder, de tidligere havde haft, og det er vel ikke for meget sagt, at det ærede Medlem misbilligede dette. Nu er jeg ikke helt klar over, om det ærede Medlem mest misbilligede, at disse Folk havde faaet et personligt Tillæg, eller at det var sket paa Finansloven. Jeg vil egentlig tro, at det var det sidste, det ærede Medlem var mest misfornøjet med. Selvfølgelig, at man giver et personligt Tillæg til nogle Folk, som man har berøvet en Avancementsmulighed derved, at den Klasse, de skulde avancere op i, forsvinder, er ikke ukendt. Det er praktiseret adskillige Gange, og man har vist fra alle Sider ment, at det var rimeligt. Folk gaar ind i en Stilling og regner med, at der er visse Avancementsmuligheder — de kan være smaa nok, men der er dog visse. Ved en senere Ændring af Lønningsloven ophæver man saa disse Avancementsstillinger ved, at den Klasse fjernes, som de paagældende skulde avancere til, og de bliver derved skuffet. I alle saadanne Tilfælde har man søgt at udligne dette ved at give et personligt Tillæg som en Slags Erstatning for Afsavn af Avancementsmuligheden, og derom har der sikkert været Enighed fra alle Sider. Det plejer i Almindelighed at foregaa ved en Bevilling paa Normeringsloven, og jeg skal gerne indrømme, at det vist ogsaa er det normale Sted for saadanne Ændringer. Men det er ikke altid,